

ВЪЖЕТО НА СОЛОМОНА

Соломонъ билъ мждъръ царь и най-богатъ на времето си. Но, при все това, билъ скжперникъ и нищо не давалъ на беднитъ.

Единъ день, като седѣлъ въ палата си и гледалъ минувачитъ по улицата, видѣлъ единъ дърварь да кара едно куцо магаре, натоварено съ дърва. Когато магарето поискало да прескочи единъ трапъ, вжжето се скжсало, и дървата изпадали. Дърварьтъ ги натоварилъ пакъ надве-на-три и почналъ да затѣга вжжето, но то пакъ се скжсало. Най-после си разпасалъ пояса и завързалъ и него за вжжето. Но, и поясътъ се скжсалъ, защото и той билъ изгнилъ. Дървата пакъ паднали на земята.

Едва сега царь Соломонъ съжалилъ дърваря и заповѣдалъ на слугитъ си да му дадатъ едно вжже. Дърварьтъ много благодарилъ на Соломона за добрината му.

Дошла смъртъта и за царь Соломона. Душата му отишла въ ада. Тамъ царь Соломонъ стоялъ съ всички други хора, докато дошълъ Христосъ на земята, страдалъ, умрѣлъ и възкръсналъ.

При неговото възкресение вратата на ада се отворила, и всички хора се спуснали да избѣгатъ отъ него.

„Полека, бе, хора!“ — казалъ Соломонъ. „Има време, не се блъскайте, всички ще излѣзете! Но никой не го слушалъ, а всички, радостни, бързали да излѣзатъ. Соломонъ застаналъ на страна и чакалъ да излѣзе последенъ. Тъкмо излѣзли всички и се приготвилъ да излѣзе и Соломонъ, дяволитъ затворили вратата съ триста ключа и не искали вече да отварятъ. „Тукъ ли ще остана бе, черни